

Sygn. akt III CZ 27/07

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Zbigniew Strus (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa-Prezydenta Miasta K. wykonującego zadania zlecone z zakresu administracji rządowej przy uczestnictwie E. K. i in. , o zasiedzenie, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 czerwca 2007 r., zażalenia uczestnika J. K. na postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 stycznia 2007 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z 28 grudnia 2006 r. oddalił zażalenie J. K. uczestnika postępowania o zasiedzenie, na postanowienie Sądu Rejonowego

odrzucające jego apelację od postanowienia kończącego postępowanie z 5 stycznia 2005 r., ze względu na nieuiszczenie opłaty stałej w kwocie 2000 zł. Według oceny Sądu drugiej instancji wniesienie apelacji zostało dokonane pod rządą ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, dlatego podlegało opłacie stałej (art. 40 u.k.s.c.) i było zagrożone sankcją odrzucenia w razie nieuiszczenia opłaty przez stronę zastępowaną przez kwalifikowanego pełnomocnika (art. 130² § 3 k.p.c.). Uczestnik postępowania zaskarżył to postanowienie zażaleniem kierowanym do Sądu Najwyższego i zażalenie to zostało odrzucone postanowieniem Sądu Okręgowego z 22 stycznia 2007 r. z uzasadnieniem wskazującym, że art. 394¹ § 2 k.p.c. nie dopuszcza takiego środka odwoławczego na postanowienia wydane w postępowaniu odwoławczym – zażaleniowym.

W zażaleniu uczestnika na postanowienie z 22 stycznia 2007 r. zawierającym wniosek o jego uchylenie, żalący się podważa prawidłowość takiej wykładni art. 394¹ § 2 k.p.c. sugerując, że z przepisu wynika niedopuszczalność zaskarżenia do Sądu Najwyższego tylko postanowień innych niż kończące postępowanie w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Nie budzi wątpliwości, że zażalenie przedstawione Sądowi Najwyższemu (na postanowienie z 22 stycznia 2007 r.) jest dopuszczalne, ponieważ zostało wydane przez sąd drugiej instancji, w sprawie, w której przysługuje skarga kasacyjna. Kończy ono postępowanie w sprawie, pozbawiając sąd merytoryczny podstawy dalszego postępowania w celu rozstrzygnięcia istoty sporu.

Nieuzasadnione są jednak zarzuty skarżącego, zmierzające do wykazania dopuszczalności zażalenia odrzuconego - na postanowienie z 28 grudnia 2006 r. Odwoływanie się w uzasadnieniu do unormowania dotyczącego dopuszczalności skargi kasacyjnej nie jest skuteczne, gdyż skarga ta nie jest zwykłym środkiem odwoławczym, przysługuje od prawomocnych orzeczeń i podlega odrębnej enumeratywnej regulacji. Natomiast zażalenie, jako środek odwoławczy zwykły zostało powiązane z zasadą dwuinstancyjności a wyjątkowość unormowania zawartego w art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c. polega na włączeniu w system kontroli

instancyjnej Sądu Najwyższego. Wyczerpująca, w zakresie dopuszczalności zażalenia do Sądu Najwyższego, regulacja art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c. prowadzi do wniosku, że jest ono dopuszczalne najpierw w sprawach, w których skarżący zamierza wykazać dopuszczalność wniesionej przez siebie skargi kasacyjnej (odrzuconej przez sąd drugiej instancji). Poza tym zażalenie do Sądu Najwyższego jest dopuszczalne na wszelkie postanowienia sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, w której przysługuje skarga kasacyjna. Od tej reguły ustawodawca wprowadził jednak wyjątki:

- a/ dotyczące postanowień od których zgodnie z art. 398¹ dopuszczalna jest skarga kasacyjna (zakaz kumulacji różnych środków zaskarżenia),
- b/ jeżeli postanowienie zapadło w wyniku rozpoznania zażalenia, tzn. gdy dwuinstancyjność jako zasada postępowania cywilnego została zrealizowana przed sądem powszechnym.

Nie ma zatem żadnych podstaw do konstruowania uprawnienia do podwójnego postępowania zażaleniowego toczącego się najpierw przed sądem powszechnym a następnie przed Sądem Najwyższym. W związku z tym zażalenie, którego dotyczy taki wyjątek podlega oddaleniu (art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.).